

Quan na Meg va trobar en Mel

Claudio Barrera

Ella és una dona parodiada, que estudia com ningú els gests i les carusses que ha de fer i els potencia amb tot l'escreix. Na Meg s'interpreta a si mateixa en rodes de premsa, entrevistes i aparicions públiques: Meg Ryan és Meg Ryan, més enllà de la pantalla i del cel·luloide. Ploranera i bavosa fins a límits embafants i sense amagar l'essent candor que manifesta, he d'acatar resolt i sense dret a protestar que sigui la nina de Freixenet 1997, de l'anunci que sempre ha donat cos i ambient a les festes de Nadal d'ençà que jo era un adolescent i em fixava en aquestes coses. I més enllà del disgust que sigui el rostre d'aquest nadal, em resistesc a acceptar que el seu nom es sumi al de celebretats memorables com Liza Minnelli, Sydney Rome, Paul Newman, Christopher Reeves, Antonio Banderas, o de l'actriu-objecte Kim Basinger, i d'altres famosos. Però el cas de Meg ha estat massa; una cosa que no s'arriba a digerir ni amb tot l'almax del món. Vaig pensar que era una broma, com a aquella innocentada ingènua que em va fer un company d'allò més convençut que l'Ajuntament de Calvià havia decidit regalar als funcionaris que complien 25 anys d'activitat un "power-teach" per mantenir-los joves, àgils i sans *in perpetuum*. Però podia haver estat terrible i, donat el cas, el pitjor del pitjor hauria resultat que Freixenet ens hagués castigat amb la presència d'un partenaire megaestrella, i hagués escollit Mel Gibson com a parella de la Ryan, i això s'hagués convertit en una paròdia bis de "quan na Meg va trobar en Mel". O pitjor encara, que en un cas de reducció de costos haguéssim contractat la MAM com a doble de la Mira Sorvino, que amb les seves sobrades taules i telegènia podria passar per ella. A l'espot, la Meg ni canta, ni balla, ni tans sols declama, que

m'altera fins a la irritació i, encara que em control, la respiració s'altera i, la primera vegada em vaig prendre un primperan perquè intuïa arcades, i qualche dia ho substituiré per una bona glopada d'aigua del Carme.

I ho dic abans de Paco Umbral la lloides de la seva trona d'*El Mundo*, o abans que la

UNESCO la declari primera actriu Patrimoni de la Humanitat (mai abans de la Catherine Deneuve). Perdona'm estimada Meg, tot això que m'inspires, però per a la teva tranquil·litat et diré que tal volta sucumbiria als teus encants si tenia ocasió de conèixer-te. No pos en dubte que els teus gestos bàmbols erotitzarien i que s'esbuçaria aquest mur d'incomprensió. I és que ningú no és de pedra. Fins llavors, però, madura un poquet. ❖

Randolph Scott: Que els comanxes li prenguin a un la dona, és desagradable; però que li prenguin a un un altre home blanc, això ja és pitjor.

Estació comanxe, de **Budd Boetticher**.